

## АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЮРИДИЧНОЇ НАУКИ

УДК 347.963

**Драган О. В.,**  
кандидат юридичних наук,  
старший радник юстиції, заступник начальника  
Департаменту підтримання державного обвинувачення  
та представництва інтересів громадянина або держави  
в судах Генеральної прокуратури України

### УЧАСТЬ ПРОКУРОРА У ВИКОНАВЧОМУ ПРОВАДЖЕННІ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ВИКОНАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ

### THE PARTICIPATION OF PUBLIC PROSECUTOR IN EXECUTION PRODUCTION IN THE CONDITIONS OF REFORMATION BY SYSTEM OF THE EXECUTION OF COURT DECISIONS

У статті досліджено сучасний стан реформування системи виконання судових рішень та участь прокурора у виконавчому провадженні в умовах законодавчих змін, виокремлено проблеми у законодавчому регулюванні реалізації повноважень прокурора в цьому провадженні, а також сформульовано пропозиції змін до законодавства щодо усунення цих проблем.

**Ключові слова:** представництво прокурором інтересів держави під час виконання судових рішень, виконавче провадження, виконання рішень за позовами прокурорів.

В статье исследовано современное состояние реформирования системы исполнения судебных решений и участие прокурора в исполнительном производстве в условиях законодательных изменений, выделены проблемы в законодательном регулировании реализации полномочий прокурора в этом производстве, а также сформулированы предложения изменений в законодательство для устранения этих проблем.

**Ключевые слова:** представительство прокурором интересов государства при исполнении решений суда, исполнительное производство, исполнение решений по искам прокуроров.

In this article were analyzed the modern position of the reformation by system of the execution of court decisions and the participation of public prosecutor in the execution production in accordance with new legislation changes. Also in the article was researched the problems of realization the prosecutor's powers in accordance with new legislation changes and it is set forth suggestions to the legislation in relation to their removal.

**Key words:** representation of the state interests by the prosecutor within enforcement of court rulings; enforcement procedures, execution of the court rulings by the prosecutor.

Оскільки виконавче провадження є завершальною стадією судового провадження (ст. 1 Закону України «Про виконавче провадження»), цілком зрозумілим є те, що реформування судової системи в нашій державі стосується й виконання судових рішень: не тільки утворення змішаної системи виконання рішень – державної та приватної, але й самої процедури виконання. На це звернув увагу заступник міністра юстиції України С. Шкляр під час свого виступу на Міжнародному форумі з виконавчого провадження, який відбувся 6 жовтня 2016 року в м. Києві [1, с. 22]. Відповідно, дослідження останніх новацій у сфері здійснення виконання судових рішень є вкрай актуальними й під час реалізації такої конституційної функції органів прокуратури, як представництво прокурором інтересів держави на стадії виконання судових рішень.

Питанням розроблення теоретичних і практичних положень із питань участі прокурора у виконавчому провадженні приділили увагу такі науковці, як С.О. Белікова [4], М.М. Говоруха [5], С.О. Малахов [6], А. Перепелиця [7], М.В. Руденко [8] В.І. Солод-

кий [9] тощо. Проте всі наукові дослідження із цих питань здебільшого здійснювалися через призму тогочасного нормативно-правового регулювання вказаних відносин, сучасне реформування якого, у свою чергу, потребує відповідного наукового переосмислення та обґрунтування, а також вироблення відповідних пропозицій з урахуванням надбань юридичної науки та вимог міжнародних стандартів.

Враховуючи наявність змін у законодавстві про виконання судових рішень, дослідження прийнятих законодавцем новел потребують подальшого вивчення. Застосування комплексного підходу та порівняльного методу аналізу під час дослідження законодавчих новел у цій сфері надасть можливість підвищити ефективність запровадження їх у практичну діяльність, підвищити рівень виконання судових рішень.

Тому вкрай необхідним для вироблення механізму застосування новел законодавства під час здійснення представництва прокурором на стадії виконання судових рішень є дослідження сучасного стану реформування системи виконання судових

рішень та участі прокурора у виконавчому провадженні в умовах законодавчих змін, виокремлення проблем у законодавчому регулюванні реалізації повноважень прокурора в цьому провадженні, а також формулювання пропозицій до законодавства щодо їх усунення.

Верховною Радою України 2 червня 2016 року ухвалено закони України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів» [2] та «Про виконавче провадження» [3] (далі – Закон). Ці два закони набрали чинності з 5 жовтня поточного року, крім ст. ст. 8, 9 Закону України «Про виконавче провадження» та положень, що стосуються діяльності приватних виконавців, які вводяться в дію через три місяці з дня набрання чинності Законом. Одночасно втратили чинність закони України «Про державну виконавчу службу» від 24 березня 1998 року № 202/98-ВР та «Про виконавче провадження» від 21 квітня 1999 року № 606-XIV (крім ст. 4 Закону України «Про виконавче провадження», яка втрачає чинність через три місяці з дня набрання чинності Законом).

Відповідно до ч. 1 ст. 14 Закону прокурор є учасником виконавчого провадження та згідно із п. 2 ч. 1 ст. 26 Закону вправі ініціювати відкриття виконавчого провадження в разі представництва інтересів громадянина або держави в суді.

Законом прокурора, як і інших учасників виконавчого провадження, наділено широким колом повноважень. Зокрема, згідно з положеннями ч. 1 ст. 19 Закону прокурор як учасник виконавчого провадження має такі права: ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження; робити з них виписки; знімати копії; заявляти відводи у випадках, передбачених Законом; має право доступу до автоматизованої системи виконавчого провадження; право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність виконавця в порядку, встановленому Законом; надавати додаткові матеріали; заявляти клопотання; брати участь у вчиненні виконавчих дій; надавати усні та письмові пояснення; заперечувати проти клопотань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими Законом.

Правильна та ефективна реалізація прокурором зазначених повноважень сприятиме реальному та повному виконанню судових рішень.

Основні положення Закону, що стосуються прав та обов'язків прокурора як учасника виконавчого провадження порівняно з попередньою редакцією Закону України «Про виконавче провадження», наведено у таблиці.

Органами прокуратури України широко використовуються повноваження, надані їм Законом, під час виконання судових рішень. Про це свідчать дані статистичної звітності про роботу прокурора за 9 місяців поточного року (до вступу в дію нового Закону) [10].

Так, з початку року органами прокуратури під час здійснення конституційної функції представництва інтересів громадян та держави в судах розпочато 119 (за 9 місяців 2015 року – 154) кримінальних провадження у сфері виконання судових рішень, у

т. ч. стосовно службових осіб органів державної виконавчої служби. Задоволено 1 651 скаргу та позов на рішення, дії чи бездіяльність посадових осіб органів державної виконавчої служби.

При цьому доречно зауважити, що відповідно до ст. 131-1 Конституції України у редакції Закону України «Про внесення змін до Конституції України» (щодо правосуддя) від 2 червня 2016 року № 1401-VIII [11], який набрав чинності з 30 вересня 2016 року, органи прокуратури здійснюють представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені Законом. Водночас у п. 2 ч. 1 ст. 26 Закону передбачено, що виконавець розпочинає примусове виконання рішення на підставі виконавчого документа за заявою прокурора у разі представництва інтересів в суді не лише держави, але й громадянина.

У зв'язку із цим з метою забезпечення належного виконання завдань органів прокуратури вважаємо доцільним привести норми Закону у відповідність до конституційних положень. Для цього у п. 2 ч. 1 ст. 26 Закону словосполучення «громадянина або» виключити, передбачивши у Прикінцевих та перехідних положеннях Закону, що прокурор у разі представництва інтересів громадянина у суді продовжує брати участь у відповідних виконавчих провадженнях, розпочатих до набрання чинності Законом, до прийняття рішень про завершення виконавчого провадження.

Щодо інших новел у законодавстві з питань виконання рішень, то слід зазначити таке. Відповідно до ст. 1 Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів», ст. 5 Закону примусове виконання рішень покладається на органи державної виконавчої служби (державних виконавців) та в передбачених цим Законом випадках на приватних виконавців, правовий статус та організація діяльності яких встановлюються Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Приватний виконавець здійснює примусове виконання рішень, передбачених статтею 3 Закону, крім:

- 1) рішень про відібрання та передання дитини, встановлення побачення з нею або усунення перешкод у побаченні з дитиною;
- 2) рішень, за якими боржником є держава, державні органи, Національний банк України, органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, державні та комунальні підприємства, установи, організації, юридичні особи, частка держави в статутному капіталі яких перевищує 25 відсотків, та/або які фінансуються виключно за кошти державного або місцевого бюджету;
- 3) рішень, за якими боржником є юридична особа, примусова реалізація майна якої заборонена відповідно до закону;
- 4) рішень, за якими стягувачами є держава, державні органи;
- 5) рішень адміністративних судів та рішень Європейського суду з прав людини;

- 6) рішень, які передбачають вчинення дій щодо майна державної чи комунальної власності;
- 7) рішень про виселення та вселення фізичних осіб;
- 8) рішень, за якими боржниками є діти або фізичні особи, які визнані недієздатними чи цивільна дієздатність яких обмежена;
- 9) рішень про конфіскацію майна;
- 10) рішень, виконання яких віднесено цим Законом безпосередньо до повноважень інших органів, які не є органами примусового виконання;
- 11) інших випадків, передбачених цим Законом та Законом України "Про органи та осіб, які здійсню-

ють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів».

Таким чином, за винятком перелічених рішень, приватний виконавець має право здійснювати примусове виконання всіх інших рішень.

Якщо проводити порівняльний аналіз норм редакції Закону України «Про виконавче провадження» з редакцією, яка набрала чинності 5 жовтня 2016 року, слід вказати на суттєві відмінності в багатьох процедурних і процесуальних моментах.

**По-перше.** Уточнено та розширено перелік рішень, які підлягають виконанню органами державної виконавчої служби та приватними виконав-

Закон України «Про виконавче провадження» від 21.04.1999	Закон України «Про виконавче провадження» від 02.06.2016
<p><b>Стаття 7. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій</b></p> <p>1. Учасниками виконавчого провадження є державний виконавець, сторони, представники сторін, <b>прокурор</b>, експерти, спеціалісти, перекладачі, суб'єкти оціночної діяльності – суб'єкти господарювання. <b>Прокурор бере участь у виконавчому провадженні у випадку здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді та відкриття виконавчого провадження на підставі виконавчого документа за його заявою.</b>  <b>Прокурор може вступити у виконавче провадження, відкрите не за його заявою, за умови, що він здійснював представництво інтересів громадянина або держави в суді у відповідній справі. З метою вирішення питання про наявність підстав для вступу у виконавче провадження такий прокурор має право знайомитися з матеріалами такого виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії.</b></p> <p><b>Стаття 12. Права і обов'язки сторін та інших учасників виконавчого провадження</b>  Сторони виконавчого провадження та <b>прокурор як учасник виконавчого провадження</b> мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом, оскаржувати рішення, дії або бездіяльність державного виконавця з питань виконавчого провадження у порядку, встановленому цим Законом, подавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у провадженні виконавчих дій, давати усні та письмові пояснення, висловлювати свої доводи та міркування з усіх питань, що виникають у ході виконавчого провадження, у тому числі під час проведення експертизи, заперечувати проти клопотань, доводів та міркувань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими законом.</p> <p><b>Стаття 19. Підстави для відкриття виконавчого провадження</b></p> <p>1. Державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа, зазначеного в статті 17 цього Закону:  2. за заявою <b>прокурора у випадках представництва інтересів громадянина або держави в суді...</b></p>	<p><b>Стаття 14. Учасники виконавчого провадження та особи, які залучаються до проведення виконавчих дій</b></p> <p>1. Учасниками виконавчого провадження є виконавець, сторони, представники сторін, <b>прокурор</b>, експерт, спеціаліст, перекладач...</p> <p><b>Стаття 19. Права і обов'язки сторін та інших учасників виконавчого провадження</b>  Сторони виконавчого провадження та <b>прокурор як учасник виконавчого провадження</b> мають право ознайомлюватися з матеріалами виконавчого провадження, робити з них виписки, знімати копії, заявляти відводи у випадках, передбачених цим Законом, мають право доступу до автоматизованої системи виконавчого провадження, право оскаржувати рішення, дії або бездіяльність виконавця у порядку, встановленому цим Законом, надавати додаткові матеріали, заявляти клопотання, брати участь у вчиненні виконавчих дій, надавати усні та письмові пояснення, заперечувати проти клопотань інших учасників виконавчого провадження та користуватися іншими правами, наданими законом.</p> <p><b>Стаття 26. Початок примусового виконання рішення</b>  1. Виконавець розпочинає примусове виконання рішення на підставі виконавчого документа, зазначеного у статті 3 цього Закону:  2) за заявою <b>прокурора у разі представництва інтересів громадянина або держави в суді;</b></p>

цями. Ідеться про постанови приватних виконавців про стягнення основної винагороди, а також рішення інших міжнародних юрисдикційних органів у випадках, передбачених міжнародним договором України.

**По-друге.** Внесено зміни і до вимог, яким повинен відповідати виконавчий документ. Основною новелою є вилучення обов'язкової вимоги щодо зазначення індивідуального ідентифікаційного номеру стягувача та боржника (для фізичних осіб – платників податків) або номеру та серії паспорта стягувача та боржника для фізичних осіб – громадян України, які через свої релігійні або інші переконання відмовилися від прийняття ідентифікаційного номера.

Разом із тим обов'язковою вимогою є наявність у виконавчому документі дати народження боржника – фізичної особи.

**По-третє.** Нова редакція Закону не передбачає такий процесуальний захід, як винесення постанови про відмову у відкритті виконавчого провадження. Водночас за наявності визначених Законом підстав виконавці повертають стягувачу виконавчий документ без прийняття до виконання.

**По-четверте.** Певних змін зазнали й строки пред'явлення виконавчих документів до виконання.

Так, згідно зі ст. 12 Закону виконавчі документи можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох років, крім посвідчень комісій по трудових спорах та виконавчих документів, за якими стягувачем є держава або державний орган, які можуть бути пред'явлені до примусового виконання протягом трьох місяців, з наступного дня після набрання рішенням законної сили чи закінчення строку, встановленого в разі відстрочки чи розстрочки виконання, а якщо рішення підлягає негайному виконанню – з наступного дня після його прийняття.

Таким чином, строк пред'явлення органами прокуратури виконавчого документа наразі становить три місяці, а не рік, як це було передбачено попередньою редакцією Закону України «Про виконавче провадження».

**По-п'яте.** Новелою, яка викликала багато обговорень та спорів серед теоретиків і практиків, зокрема щодо того чи буде належним чином забезпечено захист персональних даних боржників, є створення Єдиного реєстру боржників.

Так, відповідно до ч. ч. 1, 3, 5, 7 ст. 9 Закону Єдиний реєстр боржників – це систематизована база даних про боржників, що є складовою автоматизованої системи виконавчого провадження та ведеться з метою оприлюднення в режимі реального часу інформації про невиконані майнові зобов'язання боржників та запобігання відчуженню боржниками майна. Відомості про боржників, включені до Єдиного реєстру боржників, є відкритими та розміщуються на офіційному веб-сайті Міністерства юстиції України.

Нотаріуси, органи, що здійснюють реєстрацію майна, державні реєстратори речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, до яких із метою вчинення правочину щодо відчуження майна в будь-який спо-

сіб звернувся боржник, внесений на день звернення до Єдиного реєстру боржників, у разі відсутності у них інформації про накладення арешту виконавцем на кошти або майно боржника зобов'язані відмовити у вчиненні реєстраційних дій та в день звернення боржника повідомити зазначений у Єдиному реєстрі боржників орган державної виконавчої служби або приватного виконавця про майно, щодо відчуження якого звернувся боржник.

Відомості про боржника вносяться до Єдиного реєстру боржників (крім відомостей щодо боржників, якими є державні органи, органи місцевого самоврядування, а також боржників, які не мають заборгованості за виконавчим документом про стягнення періодичних платежів більше трьох місяців, та боржників за рішенням немайнового характеру) одночасно з винесенням постанови про відкриття виконавчого провадження.

З Єдиного реєстру боржників відомості про боржника вилучаються одночасно з винесенням постанови про закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа стягувачу на підставі п. п. 1, 3, 11 ч. 1 ст. 37 Закону, повернення виконавчого документа до суду на підставі ст. 38 Закону чи в день встановлення виконавцем факту відсутності заборгованості за виконавчими документами про стягнення періодичних платежів.

Зміни зачепили й строки здійснення виконавчого провадження. Якщо в попередній редакції ст. 30 Закону України «Про виконавче провадження» було передбачено, що державний виконавець зобов'язаний провести виконавчі дії з виконання рішення протягом шести місяців з дня винесення постанови про відкриття виконавчого провадження, а з виконання рішення немайнового характеру – у двомісячний строк, то зараз такі терміни в Законі не визначено.

Водночас новою редакцією Закону передбачено детальна регламентація строків вчинення певних виконавчих дій (щодо перевірки майнового стану боржників, накладення арешту тощо).

Так, якщо в заяві стягувача про відкриття виконавчого провадження зазначено рахунки боржника у банках, інших фінансових установах чи конкретне майно, виконавець зобов'язаний негайно накласти арешт на кошти боржника, а також на майно після встановлення наявності права власності або інших майнових прав на нього.

На відміну від попередньої редакції Закону України «Про виконавче провадження», при відкритті виконавчого провадження строк для самостійного виконання рішення боржнику не надається.

Новою нормою є те, що державний виконавець відкриваючи виконавче провадження зобов'язує боржника подати декларацію про доходи та майно боржника, попереджає його про відповідальність за неподання такої декларації або внесення до неї завідомо неправдивих відомостей.

Новелою є те, що в постанові про відкриття виконавчого провадження за рішенням, примусове виконання якого передбачає справляння виконавчого



збору, державний виконавець зазначає про стягнення з боржника виконавчого збору в розмірі, встановленому ст. 27 Закону.

Нововведення: до заяви про примусове виконання рішення стягувач має додати квитанцію про сплату авансового внеску в розмірі 2 відсотків суми, що підлягає стягненню, але не більше 10 мінімальних розмірів заробітної плати, а за рішеннями немайнового характеру – у розмірі одного мінімального розміру заробітної плати з боржника – фізичної особи та в розмірі двох мінімальних розмірів заробітної плати з боржника – юридичної особи.

Водночас від сплати авансового внеску звільнено державні органи в разі їх звернення до органів державної виконавчої служби, а також стягувачів за рішеннями, що впливають із трудових правовідносин, стягнення аліментів, відшкодування майнової та/або моральної шкоди, завданої внаслідок вчинення кримінального правопорушення, та ін.

Значних змін зазнали норми Закону, що регулюють підстави та порядок зупинення виконавчого провадження:

- суттєво скорочено перелік обставин, які можуть стати підставою для зупинення вчинення виконавчих дій;

- вилучено норму щодо права державного виконавця зупинити виконавче провадження, а натомість передбачено імперативну норму, відповідно до якої зупинення вчинення виконавчих дій в разі настання визначених Законом підстав є обов'язком виконавця.

Законом у новій редакції викладено норми, які визначають підстави та порядок закінчення виконавчого провадження, повернення виконавчого документа стягувачу та до суду.

Новели містять норми, що регулюють визначення вартості та оцінку майна боржника, порядок реалізації майна, на яке звернено стягнення, тощо.

Зокрема, визначення вартості майна боржника здійснюється за взаємною згодою сторонами виконавчого провадження, а якщо останні не досягли згоди – виконавцем за ринковими цінами, що діють на день її визначення. Для проведення оцінки за регульованими цінами, оцінки нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден, як і раніше, мають бути залучені суб'єкти оціночної діяльності – суб'єкти господарювання.

Реалізація арештованого майна (крім майна, вилученого з цивільного обороту, обмежено оборотоздатного майна та майна, зазначеного у ч. 8 ст. 56 Закону) здійснюється шляхом електронних торгів або за фіксованою ціною.

Так, за фіксованою ціною реалізується майно, оціночна вартість якого не перевищує 50 мінімальних розмірів заробітної плати. Однак така реалізація не застосовується до нерухомого майна, транспортних засобів, повітряних, морських та річкових суден незалежно від вартості цього майна.

На відміну від попередньої редакції наразі рішення та дії виконавця, посадових осіб органів державної виконавчої служби щодо виконання судового рішення можуть бути оскаржені протягом 10

робочих днів, а рішення про відкладення проведення виконавчих дій – протягом трьох робочих днів з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення її прав, свобод чи законних інтересів.

Закон містить й інші відмінності в порівнянні з попередньою редакцією.

Згідно з прикінцевими та перехідними положеннями Закону, виконавчі документи, видані до набрання чинності цим Законом, пред'являються до виконання у строки, встановлені цим Законом. Виконавчі дії, здійснення яких розпочато до набрання ним чинності, завершуються у порядку, що діяв до набрання чинності цим Законом.

Вищевказаними законами внесено зміни й до процесуальних кодексів – Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та низки інших законодавчих актів України.

Зокрема, змінено порядок скерування судами виконавчих документів про стягнення судового збору. А саме такі виконавчі документи надсилаються судом до органів державної виконавчої служби (раніше до державних податкових інспекцій).

Наказом Міністерства юстиції України від 29.09.2016 № 2832/5, який зареєстровано в Мініюсті 30.09.2016 за № 1302/29432, внесено зміни й до Інструкції з організації примусового виконання рішень (далі – Інструкція) та викладено її в новій редакції [12].

Інструкцією врегульовано окремі питання організації виконання судових рішень і рішень інших органів (посадових осіб), що відповідно до Закону підлягають примусовому виконанню, створення виконавчих груп, передачі виконавчих документів та проваджень, звернення стягнення на майно боржника, порядок проведення перевірок законності виконавчого провадження тощо.

На відміну від попередньої редакції наразі Інструкцією визначено підвідомчість виконавчих документів. Зокрема, відділу примусового виконання рішень Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України підвідомчі рішення, за якими сума зобов'язання становить 20 та більше мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті, а відділу примусового виконання рішень управлінь державної виконавчої служби головних територіальних управлінь юстиції Міністерства юстиції України в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі – від 6 до 20 мільйонів гривень або еквівалентну суму в іноземній валюті.

Змінено перелік посадових осіб, які мають право перевіряти законність виконавчого провадження. Зараз повноваження щодо проведення таких перевірок надано виключно директору Департаменту державної виконавчої служби Міністерства юстиції України, начальнику управління державної виконавчої служби, начальникам відповідних відділів. При цьому передбачено можливість проведення цих перевірок не лише на підставі оригіналів матеріалів, але й їх копій.

Також Інструкцією передбачено, що виконання рішень щодо боржників, які перебувають на території, яка відповідно до Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» є тимчасово окупованою територією України, здійснюється відділом примусового виконання рішень управління державної виконавчої служби Головного територіального управління юстиції в Херсонській області.

Розділом XIV Інструкції передбачено порядок притягнення осіб до відповідальності за правопорушення, вчинені під час виконавчого провадження. Зокрема, у разі невиконання законних вимог державного виконавця, приватного виконавця складається протокол про адміністративне правопорушення за ст. 188-13 КУпАП [13] на бланку за встановленою формою, зміст якого повинен відповідати вимогам, викладеним у ст. 256 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Такий протокол розглядається у п'ятнадцятиденний строк з дня його одержання в присутності особи, яка притягається до відповідальності в порядку, визначеному вказаним Кодексом начальником органу дер-

жавної виконавчої служби, який діє за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та неупередженому дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись нормами законодавства та правосвідомістю.

За відсутності зазначеної особи справу може бути розглянуто лише в разі, коли є дані про своєчасне її сповіщення про місце і час розгляду справи та якщо від неї не надійшло письмове повідомлення про відкладення розгляду справи.

Аналіз вищевказаних ухвалених нормативно-правових актів свідчить про деяку неврегульованість окремих питань, що може призвести до певних труднощів у практичній діяльності. Так, не визначено порядок об'єднання виконавчих проваджень про стягнення коштів з одного боржника у зведене в разі відкриття виконавчого провадження органом державної виконавчої служби й приватним виконавцем. Не передбачено можливості повернення стягувачу авансового внеску в разі повернення виконавчого документа до суду, який його видав, та інше.

Тому деякі положення цих актів необхідно удосконалювати вже сьогодні.

#### ЛІТЕРАТУРА:

1. Пошелюжная К. Успех внедрения института частных исполнителей напрямую зависит от добросовестности самих исполнителей, власти и общества – участники Международного форума по исполнительному производству / К. Пошелюжная, А. Насадюк // Юридическая практика. – 2016. – № 41/981. – С. 22–25.
2. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів від 2 червня 2016 року № 1403-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1403-19>.
3. Про виконавче провадження : Закон України від 2 червня 2016 року № 1404-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1404-19>.
4. Белікова С. Деякі питання щодо участі прокурора у виконавчому провадженні / С. Белікова // Вісник прокуратури. – 2014. – № 12. – С. 67–77.
5. Говоруха М.М. Прокурор у виконавчому провадженні: основи організації і діяльності : [монографія] / М.М. Говоруха. – К. : Видавничий дім «Ін Юре», 2008. – 175 с.
6. Малахов С.О. Представництво прокуратурою інтересів громадянина або держави в суді як підстава набуття прокурором статусу учасника виконавчого провадження / С.О. Малахов // Вісник прокуратури. – 2010. – № 5. – С. 61–65.
7. Перепелиця А. Правовий статус прокурора у виконавчому провадженні / А. Перепелиця // Прокуратура. Людина. Держава. – № 4. – 2005. – С. 79–87.
8. Руденко М.В. Участь прокурора у виконавчому провадженні: теоретико-прикладні проблеми, новації, шляхи оптимізації : [монографія] / М.В. Руденко, С.О. Малахов. – К. : Правова єдність, 2013. – 204 с.
9. Солодкий В.І. Проблеми повноважень прокурора у виконавчому провадженні. Можливі шляхи їх врегулювання / В.І. Солодкий // Вісник прокуратури. – 2003. – № 10. – С. 13–19.
10. Статистична інформація про роботу прокурора за 9 місяців 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html>.
11. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя) : Закон України від 2 червня 2016 року № 1401-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>.
12. Інструкція з організації примусового виконання рішень : Наказ Міністерства юстиції України від 29.09.2016 № 2832/5, який зареєстровано в Мін'юсті 30.09.2016 за № 1302/29432 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12>.
13. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Кодекс України від 7 грудня 1984 року № 8073-X [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.